

2

V zámke zaštrngotal kľúč.

Klára stuhla. Stála pri sporáku, miešala ryžu a v rúre sa piekli kuracie stehná. Rýchlo sa pozrela na nástenné hodiny.

Tri štvrté na šesť.

Z predsiene začula zvuk predmetu padajúceho na dlážku. Vzápätí sa rýchle kroky približovali do kuchyne.

Premklo ju napätie. Priam fyzicky cítila, ako ju ochromuje neprijemný pocit blížiaci sa strachu, no premohla sa a nedala na sebe nič znať.

S úsmevom sa k nemu otočila.

„Ahoj, Ivanko, ako bolo v práci?“

Opovržlivo na ňu zazrel. Nenamáhal sa s odpoveďou. Rozvalil sa na koženej sedačke, ktorú kúpila pred pár rokmi z peňazí z predaja svojho bytu. Zapol telku a hral sa s ovládačom.

Kdesi vo vnútri ju to zaboľelo, no obrátila sa späť k sporáku a skontrolovala stehná.

Päť štyridsaťosem.

Vedela, že do šiestej to nestihne. Dopekla! Keby ju tá susedka nezdržiavala klebetením na ulici, tak o šiestej mohla servírovať večeru. Tak to Ivan vyžadoval. Mal rád pravidelnosť.

Susedka jej však nutne musela porozprávať, že starý Lorinc konečne otrčil kopytá. Trápila ho rakovina, aspoň má, chudák, pokoj na pravde Božej. Chcela sa rýchlo vytratiť, ale susedka sa nedala odbiť. Naliehavo ju musela oboznámiť s dedičskými bojmi, lebo bolo známe, že deti starého Lorinca sa nenávidia. To zas bude!

Kým sa od susedky konečne vymotala, bolo čosi pred piatou. Bolo jej jasné, že stehná sa nestihnú dopieť do chrumkava pred šiestou. Zvažovala svoje možnosti. Buď uvarí niečo iné, alebo to nestihne. Oboje ho veľmi našťve, čo však bude menej zlé? Riskla to so stehnami, lebo sa držala Ivanom schváleného týždenného menu. Akákoľvek odchýlka znamenala obrovský problém.

Päť päťdesiatdva.

Z obývačky počula hlas akejsi moderátorky reality šou, vzápätí futbalový zápas, hneď nato reklamu na prací prostriedok. To nie je dobré. Keď Ivan prepína kanály, nikdy to neveští nič dobré.

Roztriasli sa jej ruky. *Zasa si zlyhala. Zasa bude krik. Nehodná, nanič, neschopná. Ako to s tebou ten Ivan vydrží?* šepkal jej do uší vnútorný kritik.

Šesť nula nula.

„Kde mám večeru?!“ namrzene zhúkol Ivan zo sedačky, s pohľadom upretým na obrazovku.

„Ivanko, prepáč, na šiestu som to nestihla. Počkaj ešte desať minút, nech sa kura správne prepečie. Zdržala ma susedka...“ viac nestihla povedať.

Ako buldozér sa prihnal do kuchyne a postavil sa rovno za ňu.

„To hádam nemyslíš vážne! Tak ja tu na teba ma-kám, živím ťa, šatím ťa, ty sa tu celý deň váľaš a ne-stihneš ani pripraviť večeru?! Máš po svojom boku mi-lujúceho, verného chlapa, ale ty naňho totálne serieš!“

„Ivanko... mrzí ma to... veľmi ťa ľúbim...“

„Hovno! Nie si schopná nikoho milovať. Si egocen-trická, s odporne veľkým egom, na spoločné šťastie ani len nepomyšlíš! Toľko som sa snažil, vytvoril som ti domov, aj tvojim dvom hnusným deckám nevďačným, a ty??? Veď sa na seba pozri! Len tu sedíš, fňukáš, ne-vieš si ani len nájsť robotu a necháš, aby som ťa živil. Žiješ na môj úkor!“

Ešte stále ju prekvapovalo, že sa jej valia slzy z očí, lebo tieto obvinenia počúvala na dennom poriadku. Každý boží deň. Akákoľvek snaha o diskusiu bola márna, no nedokázala ho nechať, aby na ňu kydal. Ešte stále mala potrebu sa brániť.

„Ivan, ako to môžeš povedať? Veď svoj byt som predala a všetky peniaze si použil na rekonštrukciu svojho domu, z ktorého mi nepatrí vôbec nič. Bolo to viac, ako by som zarobila za päť rokov, všetko šlo tebe...“

Do tváre sa mu vohnala šarlátová červeň a od zlosti sa mu na čele perlil pot. Rozzúrený ako býk na ňu za-čal príšerne revať:

„Ty odporná zmija! Chceš ma pripraviť o dom?! Ani nepomyšli, že by som na teba prepísal čo len plot! A čo to trepeš o svojom byte? Veď ty si sa sem chcela sťahovať, ty si trvala na tom, že ho predáme, aby si ho nemusela platiť! O tie peniaze som sa ťa neprosil! Sama

si mi ich nanútila, lebo som si ich zaslúžil za to, že som vás tu strpel! Dávno ste si to odžrali, veď sa pozri na tie svoje večne hladné deti!“

Už sa nebránila. Nemohla. Telo sa jej otriasalo plačom. Nevládala mu oponovať.

Častokrát už nezvládla rozlíšiť realitu a výmysly. No bola si istá, že na predaji jej bytu trval on, aj keď to teraz popieral.

Už nevnímala, čo vykrikuje. Zasa ho vyprovokovala. Nech robila, čo robila, vždy sa to skončilo podobne. Občas ju skrátka ignoroval a pekné slovo mal pre ňu zriedkakedy. To by ešte vedela zniest', ale tieto neprestajné obvinenia, narážky, sarkastické urážky a rozzúrený krik na ňu pôsobili ako soľ na boľavé rany.

Silou vôle odstavila ryžu zo sporáka, vytiahla kura z rúry a za jeho nepretržitého nadávania mu naložila plný tanier. Ruky sa jej neovládateľne triasli. Vzala príbor, odniesla mu večeru na stôl a úhľadne zložila servítku vedľa taniera.

Sebe nenaložila. Nemohla by prehltnúť ani kúsoček.

„Zasa si chľastala? Pozri sa na seba, ruky sa ti trasú ako alkoholičke. S tým obrovským nosom a s očami ako angorák vyzeráš ako príšera!“

Nemohla nereagovať na vyložené klamstvá: „Ivan-ko, vieš predsa, že nepijem. Alkoholu som sa roky nedotkla. Som opuchnutá a červená od plaču, lebo mi ubližuješ.“

To nemala povedať. Zúrivo odhodil vidličku, prudko vstal od stola a znova spustil zvierací rev:

„Ty hnusná manipulátorka! Ja že ti ubližujem? Ja? Ten, čo tá miluje najviac na svete a túži po domove? A čo mám namiesto toho? Urevanú alkoholickú trosku, ktorá ani nevie navariť večeru! Prac sa mi z očí, ty sviňa! Už s tebou nedokážem ďalej žiť! Vypadni odtiaľto! Toto nepotrebujem!“

Z Kláry vyrazil výkrik plný zúfalstva a ušla do dcérinej izby. Miška už u nich dávno nebývala, no mala tu odložené nejaké veci.

Ťažko to nazvať izbou. Bola to malá rohová kutica, ale ako útočisko jej stačila. Keď sa s Ivanom pohádali, spala tam, nie pri ňom v spoločnej spálni. V poslednom čase spala v spálni, len keď vyžadoval sex. Dúfala, že dnes to nebude. Asi by sa nezvládla pretvarovať.

Klesla na váľandu a chrptom sa oprela o stenu. *Prečo musím žiť v tomto pekle? Prečo je ku mne taký zlý? Tvrdí, že ma miluje, ale prečo sa ku mne správa ako k najšpinavšej handre?*

Siahla po kabelke, ktorú si nosila so sebou do izby. Už mu neverila. Mala pocit, že sa v nej za jej chrptom prehrabáva, akoby kontroloval, či tam niečo neschováva. Zašmátrala a zvnútra vytiahla balíček hygienických vreckoviek. Vysmrkala sa, no slzy jej neprestávali tiecť.

Vtom jej oči zavadili o malý kúsok bieleho papiera, ktorý jej vypadol z kabelky. Vizitka od Zuzky. Chytila ju medzi prsty a cez slzy čítala: *Mgr. Jana Kršková, PhD., emocionálny koučing a terapia.*

V hlave si začala prehrávať rozhovor spred dvoch týždňov. Čo jej to tá predavačka narozprávala?

Mysľou jej vírili matné útržky: Psychicky týraná, psychologička, narcista, odísť preč... nikdy sa to nekončí...

Celým telom jej prebehli zimomriavky. Na ten bizarný rozhovor v sekáči si občas spomenula, ale zakaždým ho zavrhla ako hlúposť. No dnešná hádka bola krutá, horšia ako inokedy. Z alkoholizmu ju začal obviňovať len nedávno, aj to len preto, lebo chcela uvariť kohúta na víne a kúpila fľašku červeného vína.

Nikdy nepila alkohol, lebo jej prvý manžel bol ťažký alkoholik. Počas ich dvadsaťročného manželstva bezmocne sledovala, aká troska sa z neho stala pred očami vlastnej rodiny. Ivan si všimol, že je to jej slabé miesto, a tak spoľahlivo a zámerne útočil práve tam.

Pohľadila vizitku medzi prstami. *Žeby na tom niečo bolo? Žeby Ivan nebol úplne v poriadku? Alebo ja? Niečo predsa musím spraviť, lebo toto ma čoskoro zabije.*

V tej chvíli sa rozhodla. Zajtra si u terapeutky dohodne stretnutie.